

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 ianuarie

Seria I, Anul XXIX, Nr. 7 (340), 2022

PRIMA SFÂNTĂ
SPOVADĂ
ÎMPĂRTĂȘANIE
SOLEMNĂ
A CLASELOR
A IV-A ȘI A IV-B
A COPIILOR
DE LA LICEUL
GRECO-CATOLIC
"IULIU MANIU",
ORADEA

Eugen Ivt

Eugen Ivt

Din sumar:

Mesajul IPS Lucian Mureșan pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor - pag. 2; Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Comoara cea de mare preț a evlaviei mariane (II) - Convertirea evreului Alfonso Ratisbonne la catolicism prin harul "Fecioarei Medaliei Miraculoase" - pag. 12-14.

Mesajul IPS Lucian Mureșan pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, 2022

Iubiți frați și surori întru Domnul,

La fiecare început de an, imperativul chemării la rugăciune pentru unitate ne amintește porunca încredințată discipolilor de Divinul Învățător: „Cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său” (1In. 4,21).

Octava de rugăciune pentru unitatea tuturor creștinilor reprezintă astfel un timp de har în care trăim mai intens dorul Mântuitorului ca cei care îl urmează să fie Una, și totodată ne cheamă pe fiecare la a ne dăruie în zidirea comuniunii dorită de Domnul, la a ne deschide cu respect și speranță spre cei de lângă noi, căutând întâlnirea și dialogul sincer. Fiindcă dialogul, și relațiile umane în general, doar dacă sunt sincere și autentice vor aduce rod.

Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, are vocația ecumenică înscrisă în însăși ființa sa și continuă să pășească cu încredere pe acest drum, invocând pentru toți creștinii mijlocirea Fericiților Episcopi, Martiri ai adevărului, ai iubirii și ai unității. Precum a subliniat Sfântul Părinte Papa Francisc pe Câmpia Libertății de la Blaj pe 2 iunie 2021, cu ocazia beatificării celor șapte Martiri greco-catolici: „Este grăitor ceea ce a declarat în timpul închisorii Episcopul Iuliu Hossu: «Dumnezeu ne-a trimis în acest întineric al suferinței pentru ca să dăruim iertarea și a ne ruga pentru convertirea tuturor». Aceste cuvinte sunt simbolul și sinteza atitudinii cu care acești Fericiți în perioada de încercare au sprijinit poporul lor în a continua să mărturisească credința, fără să cedeze și fără să se răzbune”.

Unitatea credinței și împărtășirea Spiritului este lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, care va împlini prin mângâierea tainică a Spiritului Sfânt, rugăciunea Mântuitorului

nostru Isus Cristos: “ca toți să fie una” (In. 17,21). Spre acest liman tind creștinii de pretutindeni, plecându-și în rugăciune genunchii înaintea Tronului Celui Preaînalt, cerând unitatea în credință. Planul lui Dumnezeu se va împlini prin mijloacele de El știute, însă istoria mântuirii ne învață că El a ales să ia trup omenesc, lucrând prin oameni și pentru oameni, întrupându-Se și dăruindu-Se cu o iubire ce copleșește inimile noastre. Înțelegem astfel că însuși faptul de a fi creștini înseamnă să răspundem tot prin iubire chemării lui Dumnezeu, să-L căutăm și să-L întâlnim pentru a fi mai aproape de noi înșine și de semenii noștri.

Asemenea magilor de la Răsărit care au ascultat chemarea de a merge împreună pentru a se închina Fiului întrupat, fiecare dintre noi suntem chemați să fim curajoși, să mergem, să ieșim din comoditatea propriului mod de a fi, să îi întâlnim pe frații noștri și să dăm mărturie prin viața noastră despre chemarea la unitate. Parcursul sinodal dorit de Papa Francisc ne ajută în felul acesta să ne lăsăm conduși de Cristos, „Lumina lumii” (In. 8,12), să ne redescoperim în El fii ai Tatălui ceresc și împreună frați și fii ai aceluiasi Părinte. Divizați prin vicisitudinile istoriei pe care o moștenim, dar frați întru Domnul, purtăm în suflete aceste cuvinte sfinte: „Isus avea să moară pentru popor, și nu numai pentru el, ci pentru a-i aduna laolaltă pe toți fiii lui Dumnezeu care sunt risipiți” (In. 11,51-52).

Drumul anevoios spre mântuire nu se parcurge în singurătate, ci împreună, cu generozitate și umilință, așa cum ne-a îndemnat Sfântul Părinte prin motto-ul Vizitei Apostolice în țara noastră din anul 2019: „Să mergem împreună!”. Împreună cu ceilalți, cu frații noștri, vom putea trece mai ușor prin greutățile și dificultățile vieții și vom da o mărturie mai puternică și credibilă despre prezența vie a lui Cristos, iar rugându-ne unii pentru alții vom regăsi puterea iertării.

Nevoia unității se face simțită astăzi într-un mod presant din cauza pandemiei care a produs atâtea suferințe, nesiguranță și însingurare, bulversând viețile tuturor. Cu atât mai mult se impune căutarea fraților printr-o iubire exprimată prin rugăciune și dăruire concretă. Mai presus de aspectele care ne despart de frații noștri, ne unește iubirea pentru cei care sunt la periferiile existențiale și care bat, asemenea Mântuitorului, la ușile închise ale unei societăți prea puțin preocupată de binele comun. Să ne deschidem ușile sufletelor și să oferim necondiționat acest dar neprețuit al deschiderii spre unitate întregii omeniri, iubindu-ne unii pe alții, mărturisind Treimea cea de o ființă și nedespărțită, arhetip și călăuză a refacerii comuniunii.

Prezența culegere de texte și meditații edifică și cheamă la unitate. Domnul să îi binecuvânteze pe toți cei care s-au implicat și s-au ostenit pentru acest rod spiritual.

Invocând de la Dumnezeu haruri alese asupra celor care se dăruiesc pentru înfăptuirea unității tuturor ucenicilor Săi și încredințându-i ocrotirii Maicii Sfinte, transmit tuturor arhierasca binecuvântare.

† **Lucian Cardinal Mureșan**

**Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite
cu Roma, Greco-Catolică**

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Mihaela Caba, Ioan Dărăbăneanu,
Alin Crețu, Eugen Ivuț.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Să oferim trudele noastre și suferințele noastre pentru unitatea creștinilor

16.01.2022

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Evanghelia de la liturgia de astăzi relatează episodul nunții din Cana, unde Isus transformă apa în vin pentru bucuria mirilor. Și se încheie așa: „Aceasta a făcut-o Isus ca început al semnelor, în Cana Galileii. Și-a arătat gloria, iar discipolii Lui au crezut în El” (Ioan 2,11). Observăm că evanghelistul Ioan nu vorbește despre minune, adică despre un fapt puternic și extraordinar care generează uimire. Scrie că la Cana are loc un semn, care trezește credința discipolilor. Așadar, putem să ne întrebăm: ce este un „semn” conform Evangheliei?

Un semn este un indiciu care revelează iubirea lui Dumnezeu, adică nu îndreaptă atenția asupra puterii gestului, ci asupra iubirii care l-a provocat. Ne învață ceva despre iubirea lui Dumnezeu, care este mereu aproape, duos și compătitor. Primul semn are loc în timp ce doi miri sunt în dificultate în cea mai importantă zi din viața lor. În mijlocul sărbătorii lipsește un element esențial, vinul, și bucuria riscă să se stingă printre criticile și nemulțumirea invitaților. Să ne imaginăm cum poate merge înainte o sărbătoare de nuntă numai cu apă! Este teribil, o figură urâtă vor face mirii!

Cea care își dă seama de problemă este Preasfânta Fecioară Maria, care o semnaleză cu discreție lui Isus. Și El intervine fără zgomot, aproape fără a arăta aceasta. Totul se desfășoară în discreție, „în culise”: Isus le spune servitorilor să umple vasele cu apă, care devine vin. Așa acționează Dumnezeu, cu apropiere, cu discreție. Discipolii lui Isus percep aceasta: văd că grație Lui sărbătoarea de nuntă a devenit și mai frumoasă. Și văd și modul de acțiune al lui Isus, această slujire a Sa în ascuns – așa este Isus: ne ajută, ne slujește în ascuns, în acel moment -, așa încât felicitările pentru vinul bun se îndreaptă apoi către mire, nimeni nu-și dă seama, numai servitorii. Așa începe să se dezvolte în ei germele credinței, adică ei cred că în Isus este prezent Dumnezeu, iubirea lui Dumnezeu.

Este frumos să ne gândim că primul semn pe care îl face Isus nu este o vindecare extraordinară sau o minune în Templul din Ierusalim, ci un gest care vine în întâmpinarea unei necesități simple și concrete a oamenilor obișnuiți, un gest familial, o minune, să spunem așa, „în vârful picioarelor”, discretă, silențioasă. El este gata să ne ajute, să ne ridice. Și atunci, dacă suntem atenți la aceste „semne”, suntem cucerți de iubirea Sa și devenim discipoli ai Săi.

Dar există o altă trăsătură distinctivă a semnului de la Cana. În general, vinul care se dădea la sfârșitul sărbătorii era cel mai puțin bun; și astăzi se face așa, oamenii în acel moment nu disting atât de bine dacă este un vin bun sau un vin puțin diluat. În schimb, Isus

face în așa fel încât sărbătoarea să se încheie cu vinul mai bun. Simbolic aceasta ne spune că Dumnezeu vrea pentru noi ceea ce este mai bun, ne vrea fericiți. Nu își pune limite și nu ne cere dobânzi. În semnul lui Isus nu există spații pentru scopuri secundare, pentru pretenții față de miri. Nu, bucuria pe care Isus o lasă în inimă este bucurie deplină și dezinteresată. Nu este o bucurie diluată!

Așadar, vă sugerez un exercițiu, care ne poate face foarte bine. Să încercăm astăzi să umblăm printre amintiri în căutarea semnelor pe care Domnul le-a făcut în viața noastră. Fiecare să spună: în viața mea, ce semne a făcut Domnul? Ce indicii ale prezenței Sale? Semne pe care le-a făcut pentru a ne arăta că ne iubește; să ne gândim la acel moment dificil în care Dumnezeu ne-a făcut să experimentăm iubirea Sa... Și să ne întrebăm: cu ce semne, discrete și grijulii, ne-a făcut să simțim duioșia Sa? Când l-am simțit mai aproape pe Domnul, când am simțit duioșia Sa, compasiunea Sa? Fiecare dintre noi în istoria sa are astfel de momente. Să mergem în căutarea acelor semne, să nu le amintim. Cum am descoperit apropierea Sa? Cum a rămas în inimă o mare bucurie? Să re trăim momentele în care am experimentat prezența Sa și mijlocirea Mariei. Ea, Mama, care ca la Cana este mereu atentă, să ne ajute să prețuim semnele lui Dumnezeu în viața noastră.

După Angelus, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori,

Exprim apropierea mea de persoanele lovite de ploi puternice și inundații în diferite regiuni din Brazilia în ultimele săptămâni. Mă rog îndeosebi pentru victime și pentru cei din familiile lor și pentru cei care și-au pierdut casa. Dumnezeu să susțină angajarea celor care duc ajutor.

Din 18 până în 25 ianuarie se va desfășura Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, care în acest an propune să ne oglindim în experiența magilor, veniți din Răsărit la Betleem pentru a-l onora pe Regele Mesia. Și noi, creștinii, în diversitatea confesiunilor și tradițiilor noastre, suntem pelerini pe drum spre unitatea deplină și ne apropiem de țintă cu cât ținem mai mult privirea îndreptată spre Isus, unicul nostru Domn. În timpul Săptămânii de Rugăciune, să oferim și trudele noastre și suferințele noastre pentru unitatea creștinilor.

Vă salut pe voi toți, romani și pelerini din diferite țări. Un salut special adresez grupului „Girasoli della Locride”, din Locri, cu cei din familie și cu animatorii. Urez tuturor o duminică frumoasă. Vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere.

Prima Sfântă Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor clasei a IV-A de la Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, Oradea

Eugen Ivuț

Copiii clasei a IV-a A, avându-le aproape de ei pe doamnele lor învățătoare Nicoleta Popa și Flavia Filimon, au participat duminică, 19 decembrie 2021, la un eveniment marcant și de neuitat din viața lor, **Prima Împărtășanie solemnă**, îmbrăcați frumos, de sărbătoare. Au venit însoțiți de cei dragi din familiile lor, de la frați mai mici la bunici, fiecare dintre cei prezenți trăind la intensitate maximă momentele din cadrul Sfintei Liturghii.

S-au bucurat de prezența doamnelor director Antonia Nica și Rodica Mureșan și a preoților din cadrul Parohiei Greco-Catolice ”Sfântul Nicolae”, Oradea.

O prezență nelipsită din mijlocul copiilor este Preasfinția sa, episcop Virgil Bercea. În cadrul Sfintei Liturghii a vorbit despre importanța momentului la care eram părtași, iar cuvintele Preasfinției sale au fost emoționante, profunde și pline de învățătură. De data aceasta, văzându-le pe fete îmbrăcate în frumoasele robe albe, a făcut trimitere la tabloul de început al lui Pablo Picasso, intitulat ”Prima Împărtășanie” în care celebrul pictor o prezintă pe sora sa Lola, îmbrăcată în alb, în fața altarului, iar în spate părinții care o privesc cu multă încredere. „Albul simbolizează puritatea sufletului și ceea ce trebuie să simbolizeze pentru fiecare dintre noi, apropierea de alb să fie de un alb așa cum sunt copiii”, l-am citat pe Preasfinția Sa. De aseme-

nea, le-a spus copiilor că marele Napoleon Bonaparte, când a fost întrebat în insula Elba care a fost cel mai important moment din viața lui a răspuns „Prima Împărtășanie”.

Pe parcursul celor trei luni de pregătire pentru cele două evenimente importante, Prima Sfântă Spovadă și Împărtășanie solemnă, copiii au fost foarte implicați și curioși pentru a afla cât mai multe de la preoții spirituali Traian Dobrăță, preot paroh Ovidiu Duma și profesor de religie, sora Ana, care au știut, prin har divin, să transmită cuvântul lui Dumnezeu, pe înțelesul copiilor.

Nu întâmplător, acest eveniment a fost ales pentru a avea loc cu câteva zile înainte de marea sărbătoare a creștinătății, Nașterea Mântuitorului Isus Cristos, vorba unuia dintre copii „Regele lumii”, când suntem cu inimile deschise, iar „El vine pentru fiecare în parte ca să-l primim cu dragoste în sufletul nostru, să ne dea speranța, iar noi la rândul nostru să dăruim dragoste”, după cum spunea Preasfințitul Virgil.

Le mulțumim tuturor celor prezenți și dorim ca bunul Dumnezeu și Isus Cristos, Fiul Său, să ne dea tuturor sărbători binecuvântate!

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. (In 13.35)

Nicoleta POPA

Prima Sfântă Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor clasei a IV-B de la Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, Oradea

Eugen Iviu

În dimineața zilei de duminică, 16 ianuarie 2022, elevii clasei a IV-a B, din cadrul Liceului Greco-Catolic Iuliu Maniu – Oradea, însoțiți de doamnele învățătoare Monica Gașpar și Diana Mălan, pe un frig pătrunzător, dar cu căldură și bucurie în suflete, l-au întâmpinat pe Preasfințitul Virgil în curtea seminarului greco-catolic, care i-a însoțit până în Biserica Sfântul Gheorghe.

Într-o atmosferă de sărbătoare și emoție, cei 22 de copii s-au așezat la locurile lor și, prin cântec, au început să-l preamărească pe Dumnezeu. Conduși de Sora Ana și acompaniați de George Demian, care sunt mereu alături de ei atât în cadrul liturgic, cât și în cel al învățării, copiii au dat răspunsurile la Sfânta Liturghie, fiind asistați de seminariștii Seminarului Greco-Catolic Sfinții Trei Ierarhi.

La altar, alături de PSS Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, au fost prezenți și Pr. Florin Bode – parohul Bisericii Seminarului, Pr. Anton Cioba – rectorul Seminarului, Pr. Remus Mîrșu – cel care s-a ocupat de pregătirea copiilor pentru Prima Împărtășanie solemnă, Pr. Alexandru Fiț – preotul spiritual al Liceului Iuliu Maniu, Pr. Anton Rus – preotul spiritual al seminarului teologic, Pr. Antoniu Suci – administratorul Seminarului, Pr. Eduard Roman și Pr. Diacon Grațian Guiaș.

În cadrul cuvântului de învățătură, PSS Virgil a făcut o paralelă între drumul pe care îl fac cei 10 leproși din evanghelie spre curățire, spre vindecare și drumul copiilor spre „vindecarea” neștiinței cu ajutorul școlii, a profesorilor și a tuturor celor care sunt alături de ei. De aceea, trebuie să aibă un Mulțumesc! pentru toți cei care îi susțin și au grijă de ei, urmând exemplul celui bolnav care, vindecându-se, s-a întors la Isus pentru a-i mulțumi. Astăzi, a continuat ierarhul, este o zi foarte importantă pentru voi. Ziua în care îl primiți pe Isus în sufletele voastre; din acest moment aveți și un alt sprijin și Învățător: pe Isus Cristos.

Alături de părinții și familiile care i-au însoțit la acest eveniment unic din viața lor, au fost prezente și Doamna Antonia Nica – directorul Liceului Greco-Catolic Iuliu Maniu, precum și Doamna Rodica Mureșan – directorul adjunct al aceluiași liceu.

La sfârșitul celebrării, copii au primit o diplomă și o mică atenție din partea PSS Virgil, care să le aducă aminte de această zi și de sentimentele de bucurie și emoție care i-au încercat în acest moment important al vieții lor.

Dumnezeu să-i însoțească mereu în viața lor și să-i ocrotească de tot ce este rău!

Biroul de Presă

Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu”: Job Shadowing – Erasmus în Ungaria

Proiectul „Împreună pentru viitor” – finanțat din fondurile UE, în cadrul programului Erasmus+ KA101, care s-a derulat în instituția noastră, Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” Oradea, sub coordonarea doamnei profesor Natalia Hoduț, în perioada decembrie 2020 – decembrie 2021, a ajuns la final.

Încheierea proiectului a fost încununată de o ultimă mobilitate de „Job Shadowing” care a avut loc în perioada 15 – 17 decembrie 2021, în Ungaria, orașul Nyíregyháza, la Colegiul Greco-Catolic Sfântul Nicolae – „Szent Miklós Görögkatolikus Gimnázium és Kollégium”, la care au participat doamna director Nica Antonia, doamna profesor de limba germană Țiț Emanuela, profesori învățământ primar, Ursu Krisztina și Gaspar Monika.

Această mobilitate a avut ca obiective: asistarea la câteva ore la nivelul ciclului primar și liceal, vizitarea grădiniței, a școlii primare, gimnaziale și a colegiului Greco-Catolic, întâlnirea cu diferiți profesori, pentru a împărtăși idei din experiența de la catedră, o masă rotundă unde subiectele principale au fost despre diferite strategii manageriale.

Pe tot parcursul șederii noastre am fost primite și îndrumate, cu multă pricepere și căldură, de către doamna director Sesztak Ilona, care ne-a făcut să ne simțim ca parte integrantă a colectivității greco-catolice din Nyíregyháza.

În prima zi am vizitat școala primară și gimnazială, unde am asistat la două activități, la nivelul ciclului primar, o oră de Comunicare, la clasa a III-a, și una de Matematică, la clasa a IV-a, unde doamnele învățătoare Eva și Marika ne-au prezentat lecții de predare – învățare – consolidare predominante cu precădere de jocul didactic, surprinzând o linie elegantă și simplă a etapelor lecției.

Orele au început cu o rugăciune, fiecare clasă având un colț consacrat unor versete biblice. Elevii sunt educați în spiritul creștin, educația spirituală având un rol definitoriu în formarea acestora.

Atât grădinița cât și școala primară și gimnazială sunt foarte bine dotate, având de la piscină, cantină, teren de sport în incinta și în afara clădirii, dulapuri pentru fiecare copil, capelă pentru momente spirituale, sală festivă, sală de fitness, până la lift și spații special amenajate pentru copiii cu diferite dizabilități etc. Din momentul când treci pragul, se poate sesiza un climat de bunăstare, atât din punct de vedere administrativ, cât și în cadrul procesului instructiv-educativ, influențat direct de starea de bine pe care ți-o generează normalitatea existenței acestor resurse.

Toate acestea sunt finanțate în cea mai mare măsură de către stat, prin Episcopia Greco-Catolică, dar și de către aceasta, sub tutela căreia se află instituțiile

vizitate.

Am conștientizat că există aspecte pe care noi nu le putem schimba, deoarece depindem de reglementările de la nivelul central al statului, dar sunt aspecte care depind de noi, ca oameni, pe care le putem îmbunătăți: comunicare caldă cu înțelegere, cu susținere; atitudinea pozitivă și îmbunătățirea/ completarea aspectelor moral-creștine.

Ziua s-a continuat la Seminarul Teologic Greco-Catolic, unde am participat alături de profesori și liceeni, la exercițiile spirituale propuse înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului, iar apoi am fost invitați la un moment de colinde și poezii pregătite de către elevii de liceu, alături de profesorii îndrumători. Atmosfera a fost una de sărbătoare, reușind să ne încărcăm atât mental, cât și spiritual.

O întâlnire inopinată a fost cea cu episcopul greco-catolic Szocska A. Ábel, de binecuvântarea căruia ne-am bucurat nespuse de mult, primind-o cu inimile deschise.

Următoarea zi am asistat la două ore, la nivel liceal, una de limba germană și una de limba engleză, din nou fiind surprinse de multitudinea de jocuri didactice folosite și linia simplă, dar eficientă a activităților desfășurate. De asemenea, am putut observa asemănările și deosebirile cerințelor programei școlare de la nivel național.

Mobilitatea de Job Shadowing s-a terminat cu un moment de colinde în jurul bradului, fiind urmat de discuții la „masa rotundă”, legate de managementul școlii, abordând subiecte începând cu problemele financiare la nivelul instituțiilor de educație, strategii, salarii, personal didactic și nedidactic, posturi, ierarhie, până la cele de conducere a cantinei școlii.

Această experiență trăită din plin ne-a făcut să recunoaștem lipsurile pe care le are sistemul de

(continuare în pag. 7)

Silvia PANTIȘ

Botezul credinței

S-a născut din femeie, dar dintre fiii pământului el este cel mai mare. Ioan a venit în lume cu o misiune precisă, pe care pentru a o împlini s-a retras în pustiu, unde a postit și s-a rugat, s-a dezlegat de trup asemenea unui înger.

Premergătorul modest “netezea calea Domnului”: anunța noul Soare. Vestea pe Cel așteptat, Cel puternic, Cel veșnic dorit, Cel ce ne aduce pace și iubire, Cel ce ne vindecă și ne învie. Predica simplu, dar cu convingere și răsunet în inimi, astfel că mulți s-au debarasat de prejudecăți și fățarnicie și au venit la Iordan pentru a primi de la Ioan botezul pocăinței. “În urma mea, vine Cel mai puternic decât mine. Eu v-am botezat cu apă, El însă vă va boteza cu Spirit Sfânt”. (M 7-8)

Isus vine să se boteze împreună cu păcătoșii. El este Cel fără de păcat, care se face robul oamenilor luând asupra Sa păcatele lumii. Ioan la început ripostează. Se consideră “nevrednic de a-I dezlega cureaua încălțăminte”. Știe că vine din Cer, că e mai presus de oameni și de îngeri. Știe că este Mesia și-i propune să inverseze rolurile de botezat-botezător. El nu acceptă, pentru a ne îndemna la pocăință.

Isus înaintează în Iordan. Apele se sfințesc. Pământul și întreaga natură se unesc în sfințenie cu apele. Cerurile se deschid, lăsând să se audă în momentul botezului vocea Tatălui, care-I confirmă dumnezeirea: “Acesta este Fiul meu cel iubit...” Spiritul Sfânt se lasă văzut deasupra Sa în chip de porumbel.

Botezul Lui Isus este temelia botezului nostru în numele Preasfintei Treimi, a tainei ce ne șterge stămoșescul păcat și ne luminează viața. Prin apa botezului trecem în Biserica Lui Isus, devenind creștini. Să avem încredere în Cristos, să-l iubim și noi și să ne lăsăm conduși de El. Prin Fiul, ajungem la Tatăl în Spiritul Sfânt, care “pretutindenea este și toate le împlinește.”

Prin botez am devenit temple ale Spiritului Sfânt și am fost ridicați la cea mai înaltă treaptă de fii ai Lui Dumnezeu, cu dreptul de a deveni părtași la Împărăția Cerului. Această filiațiune, câștigată doar prin meritele

lui Isus și nicidecum ale noastre, impune și îndatoriri, nu numai drepturi”. În Cristos ne-am botezat, în Cristos ne-am și îmbrăcat”. În momentul botezului trăim în Cristos, suntem în harul lui. Nu va putea fi altă perfecțiune decât cea în Cristos. Această trăire diferă sensibil de cea prin care îl imităm pe El. Depinde de noi ca să rămânem în această stare de har. Cei care reușesc sunt sfinți. Știm că harul se diminuează prin păcat sau chiar se pierde.

An de an la sărbătoarea de Bobotează ce se ține în amintirea botezului Lui Cristos în apa Iordanului, preoții noștri prin puterea Spiritului sfânt, sfințesc apă ce se folosește apoi spre sfințirea caselor, a gospodăriilor, a purificării naturii, a oamenilor. Botezul pocăinței, ne reînnoiește credința, fiind asistați de “Cristos în mijlocul nostru” și sub privirea Tatălui din Cer.

Să fim bucuroși pentru că suntem creștini. În orice moment să realizăm că sfințenia nu face casă bună cu neliniștea și nemulțumirea. Trăim în comuniune cu Dumnezeu care este iubire, să emanăm iubire. Să facem cu seninătate și dăruire binele, pe care altă dată îl făceam cu inhibiție.

Tu ai spus, Isuse, că ești Viața. Cum ar fi viața noastră fără Tine? Cei care Te ignoră pentru că nu Te cunosc, nu știu ce pierd și se amăgesc în bucuria lumii deșarte. Cei care au pierdut harul sfințitor suferă. Realizează ariditatea sufletului lor, li se pare că strigă în van și dacă nu-Ți simt iubirea își pot pierde speranța. Numai că Tu Doamne, ești îndurător cu cei care se căiesc.

Să trăim în prezența Lui Isus lumea noastră, viața noastră de creștini. Spiritul sfânt este dătător de viață nouă. Dumnezeu este atotputernic. Nu există păcătos, pe care să nu-l poată transforma într-un sfânt.

Fără a-i judeca pe alții ori a ne considera mai buni decât necreștinii sau cei care din lipsă de informație cred că taina botezului este formală, să devenim mărturisitori ai Adevărului.

Ca și Ioan Botezătorul să fim premergători și să netezim calea Domnului.

Isus nu va întârzia să vină!

(urmare din pag. 6)

învățământ din România și aspectele unde mai avem nevoie de îmbunătățiri drastice, dar și de atuurile instituției noastre.

Așteptăm cu nerăbdare următorul proiect Erasmus care să ne ofere la fel de multe experiențe plăcute și bogate ca și cel de acum, ne bucurăm de legăturile care s-au format de-a lungul mobilităților din cadrul proiectului și de parteneriatul cu Colegiul Greco-Catolic „Sfântul Nicolae” din Nyiregyhaza, parteneriat pe care ne dorim să-l continuăm și pe viitor.

În numele întregii echipe de proiect transmitem mulțumiri către coordonatorul acestui proiect, doam-

na profesor Natalia Hoduț, pe care o felicităm și căreia îi mulțumim pentru minunatele experiențe din cadrul proiectului Împreună pentru viitor!

Ne îndreptăm recunoștința și către conducerea școlii, doamna director prof. Antonia Nica și doamna director adjunct prof. Rodica Mureșan, care, întotdeauna și de fiecare dată, cu o mare probitate profesională, susțin și încurajează inițiativele profesorilor Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”.

**Antonia NICA,
Krisztina URSU,
Eva Monika GASPĂR**

„Medicii sunt mâinile lui Dumnezeu. Așa vom înțelege și vaccinul”

În cadrul dezbaterii live de luni, 20 decembrie, 2021, jurnalistul Octavian Haragoș i-a avut ca invitați pe PSS Virgil Bercea – episcop greco-catolic de Oradea, PSS László Böcskei – episcopul romano-catolic de Oradea, Radu Valer Rus – părinte vicar al Episcopiei Române Ortodoxe a Oradiei, pastorul Liviu Apolzan – președinte al Comunității Penticostale Regionale Oradea și prof. univ. dr. Paul Negruț – rectorul Universității Emanuel din Oradea, toți invitații fiind vaccinați.

A fost cea de-a patra dezbatere organizată din inițiativa Primăriei Oradea, în cadrul campaniei de informare „COVID-19: *Realitatea dozată fără prejudecăți*”.

Jurnalistul Octavian Haragoș i-a provocat pe prelați: „Dacă vaccinul e împotriva credinței?”.

„Credința nu e împotriva vaccinării. Dacă biserica nu se poate implica într-o campanie de vaccinare, pentru că nu este o instituție medicală, ea poate susține demersul de informare, lucru pe care și l-a făcut. Astfel, Biserica Ortodoxă a salutat apariția vaccinului și i-a îndemnat pe oameni să se informeze din surse oficiale, să se consulte cu medicii de familie și să se vaccineze în cunoștință de cauză. Spiritualitatea ortodoxă vorbește despre discernământ ca fiind una dintre cele mai mari virtuți”, a răspuns părintele vicar ortodox Radu Valer Rus.

„Știința reprezintă inteligența umană, iar aceasta este o scântie din înțelepciunea divină”, este convins P.S. Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea. Înalțul prelat greco-catolic a vorbit despre propria sa experiență cu boala, subliniind cât de mult l-au ajutat medicii: „Am avut experiența spitalului. Când ești pe patul de spital și aștepti dimineața să vină medicul, ajungi să îl vezi ca pe un înger păzitor. **De fapt, medicii și asistentele sunt mâinile lungi ale lui Dumnezeu. Dacă așa vedem lucrurile, vom înțelege și vaccinul. Înțelepciunea lui Dumnezeu ajunge la noi prin cei care ne tratează**”.

Văzând în această perioadă ruptura care a apărut în comunitate, între vaccinați și nevaccinați, P.S. László Böcskei a spus că Sfântul Scaun i-a informat pe toți credincioșii că vaccinul nu este respins de biserică. „Credincioșii trebuie să știe că nu este un păcat să mergi să te vaccinezi. Dimpotrivă, este de datoria unui creștin să aibă o atitudine responsabilă față de propria sănătate. Dumnezeu îți dă paltonul, dar tu trebuie să îl îmbraci. Este o datorie de creștin să am o abordare responsabilă a problematicii”, a spus episcopul romano-catolic.

Pastorul Liviu Apolzan – lider al comunității penticostale – s-a referit la cauzele suspiciunilor care au apărut în societate vizavi de vaccin, spunând că oamenii au citit și ascultat păreri pro și contra vaccin, venite inclusiv de la unii medici, fapt dublat de relaxarea măsurilor sanitare din vara acestui an, ce i-au indus pe

mulți în eroare. „Vaccinul nu are de-a face cu credința. Noi îndemnăm oamenii să se ducă la medic. Biblia ne spune că toate lucrurile imposibile sunt ale lui Dumnezeu, iar cele posibile ale omului. Cei care cred că vaccinul te împiedică să ajungi în cer spun o prostie”, a afirmat pastorul Apolzan.

Nici prof. univ. dr. Paul Negruț nu s-a arătat de acord cu teologizarea vaccinului: „Responsabilitatea noastră este să ne asigurăm că enoriașii noștri au o teologie corectă. Când vorbim de harul divin, trebuie să ne gândim și că Dumnezeu a așezat în noi un sistem imunitar extraordinar. Dar, tot Biblia ne spune că cei bolnavi au trebuință de doctori. Prin urmare, a despărți harul divin de medicină e greșit”.

Părintele vicar Radu Valer Rus a subliniat că biserica este în primul rând o comunitate de credință, de dragoste și de speranță. „Desigur că dincolo de a fi suflet, omul este și trup. **Până la urmă, trupul este resortul prin care sufletul se manifestă. Și pentru ca el să se poată manifesta are nevoie de un trup sănătos.** În acest context, biserica este cea care poate face un apel la responsabilitatea fiecărei persoane pentru sănătatea sufletului și a trupului. În afara acestei complementarități omul nu poate avea o stare de bine”, a precizat părintele vicar Rus.

Episcopul greco-catolic Bercea a întărit cele spuse de părintele vicar ortodox Radu Rus, spunând că biserica este cea chemată să se ocupe de sufletele oamenilor.

„Nu am făcut campanie de vaccinare, dar am îndemnat preoții și credincioșii ca în baza responsabilității față de ei înșiși să asculte sfaturile medicilor. **Papa Francisc nu a făcut campanie de vaccinare, dar când a avut ocazia s-a vaccinat. Eu am urmat modelul acestuia. Medicii sunt cei care ne-au scos din boală, iar când a apărut vaccinul nu am ezitat să îl fac**”, a spus PSS Virgil Bercea.

Episcopul romano-catolic PSS László Böcskei a evidențiat importanța responsabilității omului atât față de propria sănătate, cât și față de sănătatea celor din jur. Referindu-se la măsurile adoptate de autorități pentru a împiedica răspândirea virusului, PSS Böcskei a arătat că asemenea măsuri au fost luate și în secolele trecute. „În Capela Episcopală avem o icoană lui Carol Borromeu, arhiepiscopul de Milano, cel care a gestionat epidemia de ciumă din 1576. **Toate măsurile, restricțiile**

(continuare în pag. 9)

SUSȚINEREA TEZELOR DE ABILITARE

Măști, 18 ianuarie 2022, a avut loc susținerea publică a tezelor de abilitare a doi preoți profesori ai Facultății de Teologie Greco-Catolică. Este vorba despre părintele profesor **Alexandru Buzalic** și părintele profesor **William-Victor-Alexandru Bleiziffer**. Prezent la cele două susțineri ale tezelor a fost și Preasfințitul părinte Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Părintele Alexandru Buzalic, profesor la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din Oradea, a prezentat teza cu titlul: *„Importanța dezvoltării teologiei fundamentale pentru teologia greco-catolică contemporană* (The Importance of Developing Fundamental Theology for Contemporary Greek-Catholic Theology)”, avându-i ca membrii în comisia numită de CNATDCU pe: Prof. univ. dr. ZAMFIR Emilia – Corina, Universitatea „Babeș – Bolyai” din Cluj-Napoca, Prof. univ. dr. DÎNCĂ Lucian, Universitatea din București, Prof. univ. dr. HIMCINSCHI Mihai, Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia.

Rezumatul tezei poate fi citit aici: <https://doctorat.ubbcluj.ro/wp-content/uploads/2021/07/h-RezumateTezaAbilitareEnRoBuzalic.pdf>

Părintele William Bleiziffer a prezentat lucrarea cu titlu: *„Dreptul canonic în slujba Bisericii: dimensiunea pastorală a unei realități necesare* (Canon Law in the Service of the Church: The Pastoral Dimension of a Necessary Reality)”, comisia fiind formată din: Prof. univ. dr. ZAMFIR Emilia – Corina, Universitatea „Babeș – Bolyai” din Cluj-Napoca, Prof. univ. dr. CRISTESCU Maria – Ionela, Pontificio Istituto Ori-

entale, Roma (Italia), Acad. Prof. univ. dr. DANCĂ Wilhelm, Universitatea din București.

Rezumatul tezei poate fi citit aici: <https://doctorat.ubbcluj.ro/wp-content/uploads/2021/07/h1-RezumateTezaAbilitareRoBleizifferWVA.pdf>

Abilitatul este conferit în baza unei teze de abilitare bazată pe cercetare independentă, prezentată în fața unei comisii academice, într-un proces similar cu cel al unei teze de doctorat; definește calificarea pentru a desfășura activități autonome în învățământul universitar.

Felicităm pe această cale pe cei doi părinți profesori pentru acest grad academic, urându-le spor în activitatea didactică.

Eugen IVUȚ

(urmare din pag. 8)

pe care le vedem aplicate azi, au fost aplicate și în Milano, în secolul XVI. Inclusiv ceea ce noi numim azi certificatul verde. Așadar, și atunci erau măsuri, dar trebuie o coerență”, a relatat episcopul romano-catolic, dorind să arate că ceea ce trăim azi nu este, în niciun caz, o premieră absolută, privind la scară istorică.

Toți liderii comunităților religioase invitați în platou au afirmat că bisericile pe care le reprezintă nu s-a poziționat niciodată împotriva vaccinării, cerând mereu enoriașilor respectarea măsurilor de siguranță sanitară.

„Noi suntem cei care ne rugăm pentru cei bolnavi. Unii s-au vindecat, unii s-au dus în veșnicie. **Noi predicăm Evanghelia și celor vaccinați, și celor nevaccinați, pentru că biserica nu are voie să creeze dezbinare, ea trebuie să rămână unită**”, a precizat pastorul penticostal Liviu Apolzan.

Biserica este deschisă tuturor, este mesajul cultelor religioase. „Unii oameni au ajuns la concluzia că

vor să se vaccineze, alții au o poziție antivaccinistă. **Pe acest fond de radicalizare care a apărut în societate, biserica trebuie să rămână un factor de coeziune**”, a spus rectorul baptist Paul Negruț.

„Libertatea este darul cel mai de preț primit de om, atunci când a fost chemat la existență, iar Dumnezeu nu forțează niciodată liberul arbitru. Tot ce ni se întâmplă în această viață are legătură cu mântuirea noastră, acesta este scopul final al vieții noastre pe pământ. **Tot un dar este sănătatea noastră sufletească și cea trupească, la care trebuie să veghem și de care trebuie să ne îngrijim.** Prin urmare, colaborarea dintre medicină și biserică trebuie să fie una firească, pentru că și una, și alta slujesc vieții. Libertatea mea merge până acolo unde atinge libertatea celuilalt. Prin urmare, decizia unui om de a se vaccina trebuie privită și prin prisma aceasta. Pentru că ar fi greșit să vezi liberul arbitru privindu-te doar pe tine”, a încheiat părintele vicar Rus.

<https://ne-np.facebook.com/PrimariaOradea>

Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor

Prima zi - Catedrala Romano Catolică

A cincea zi - Biserica Penticostală Tabor

A doua zi - Biserica Unitariană

A șasea zi - Biserica Ortodoxă-Biserica cu Lună

A treia zi - Biserica Evanghelică-Luterană

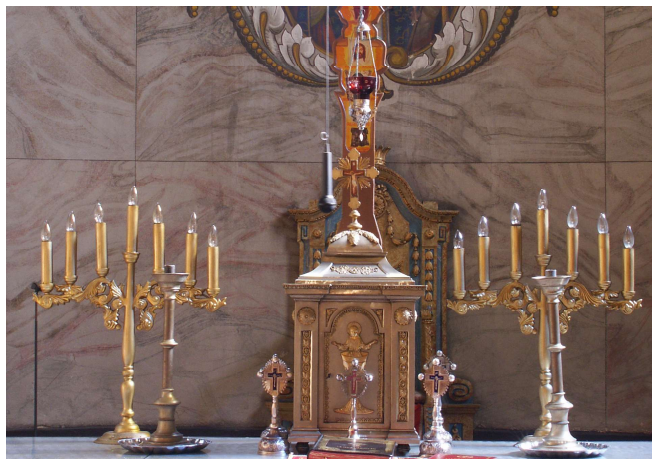
A șaptea zi - Sinagoga Evreilor Mesianici

A patra zi - Biserica Betania

A opta zi - Biserica Reformată

A noua zi - Catedrala Sfântul Nicolae

Nouă culte și comunități creștine din Oradea, alături de cultele creștine din întreaga lume, s-au rugat în această perioadă Bunului Dumnezeu pentru a putea împlini cândva voia Sa, ca „toți să fie una”. Au fost alături, Biserica Romano-Catolică, Biserica Unitariană, Biserica Evanghelică-Lutherană, Biserica Betania, Biserica Penticostală Tabor, Biserica Ortodoxă, Comunitatea Evreilor Mesianici, Biserica Reformată și Biserica Greco-Catolică, care, în această ordine, au găzduit evenimentul.

Spre deosebire de varianta *online* de desfășurare a evenimentului de la începutul anului 2021, s-a convenit că ar fi bine-venită varianta de desfășurare cu prezență fizică, aceasta ținând cont de regulile sanitare impuse de pandemie. Reprezentanții cultelor și-au exprimat părerea în legătură cu aceasta, concluzionându-se faptul că fiecare Biserică va găzdui pe rând evenimentul, celelalte culte invitate participând cu câte un reprezentant, alături de o familie de credincioși, în mod simbolic. Excepție vor face cultele ale căror lăcașe de cult nu permit distanțarea impusă de pandemie, adică Biserica Unitariană și Comunitatea Evreilor Mesianici, care vor găzdui evenimentul doar în mediul *online*.

Pentru acest an, Consiliul Bisericilor din Orientul Mijlociu, cu sediul la Beirut, Liban, a avut sarcina de a alege tema pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor. Astfel, motto-ul evenimentului este versetul 2 din Evanghelia după Matei, capitolul 2: „Căci am văzut steaua Lui la Răsărit și am venit să ne închinăm Lui”, autorii justificând: „mai mult ca oricând, în aceste vremuri dificile, avem nevoie de o lumină care să strălucească în întuneric, iar acea lumină a fost manifestată în Isus Cristos. Ne rugăm ca o mai mare unitate între creștinii din Orientul Mijlociu și din întreaga lume să contribuie la o viață mai demnă, mai dreaptă și mai pașnică pentru toți bărbații și femeile din timpul nostru și din vremurile viitoare”.

Cu binecuvântarea Bunului Dumnezeu, în Oradea, **Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor** a început în Catedrala Romano-Catolică, care a găzduit cu căldură evenimentul.

Preasfințitul Laszlo Bocskei i-a salutat cu mare bucurie pe cei prezenți, atât în frumoasa catedrală cât și prin intermediul platformelor on-line. Legat de tema Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, Preasfinția Sa a arătat cum aceste cuvinte ale Magilor constituie o adevărată provocare pentru noi, fiindcă Cristos ne cheamă și astăzi la adevărata Lumină, Cea dătătoare de viață, pentru a nu ne lăsa pradă întunericului din noi și din jurul nostru.

„Frați și surori în Cristos, ...inițiativa Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor ne introduce în atmosfera unui itinerariu deosebit de amplu și de bogat ... care îi invită pe toți cei care se dedică rugăciunii ca mijloc de exprimare, mărturisire și consolidare a valorilor creștine ... să-și dorească făurirea unei societăți stabile, sănătoase, deschise și prospere pentru fiecare om. Aceste seri doresc să fie și un semn al solidarizării creștinilor în fața încercărilor acestor timpuri, prin descoperirea suportului care ne ajută să umblăm în lumina credinței, atunci când căutăm vindecarea societății în care trăim. Dorim să pornim împreună cu dumneavoastră, dragi credincioși, în acest itinerar, unindu-ne în rugăciune pentru comunitățile noastre, pentru familiile noastre, pentru întreaga noastră societate și pentru întreaga lume”.

Preasfințitul Laszlo Bocskei a mai propus un moment de reculegere și de rugăciune pentru cei care au plecat la Domnul din „cercul nostru de rugăciune, care au fost alături de noi în aceste frumoase seri în anii trecuți”, amintindu-l și pe fratele Pastor Popa Ioan, de la Biserica Penticostală Tabor.

A fost amintit și proiectul **Colectei Comune**, care în 2022 va fi gestionat de către Biserica Penticostală Tabor, pentru a ajuta cu o masă caldă oameni fără adăpost sau cu venituri foarte mici.

În final, reprezentanții tuturor cultelor au rostit câte o rugăciune laudând, mulțumind și cerând de la Dumnezeu sănătate și pace pe Pământ, apoi au dat câte o binecuvântare celor prezenți.

Biserica Greco-Catolică a fost reprezentată de către Preasfințitul Virgil Bercea, care a adresat o rugăciune de laudă, Tatălui, Fiului și Spiritului Sfânt.

Îndemnul comun al reprezentanților cultelor din Oradea a fost acela de a rămâne uniți în rugăciune, Rugăciunea Împreună fiind esența demersului. „Să nu obosim în a ne ruga și să ne iubim sincer unii pe alții!”

Cei care doresc să vizioneze desfășurarea Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor în Oradea, ori doresc să vadă mesajele înalt-reprezentanților cultelor și comunităților creștine din orașul nostru, au la îndemână această adresă *online*:

<https://www.facebook.com/unitatea.crestinilor.oradea/>

Laura OLOGU
Biroul Pastoral

Pr. Cristian F. SABĂU

Comoara cea de mare preț a evlaviei mariane - II

Convertirea evreului Alfons Ratisbonne la catolicism prin harul „Fecioarei Medaliei Miraculoase”

După ce Neprihănită Fecioară Maria s-a arătat la Paris, în capela de pe strada Rue du Bac, comunicându-i novicei Ecaterina Labouré dorința Ei de-a fi creată o medalie care să o reprezinte cu brațele deschise din care ies haruri asemenea unor lumini asupra întregii omeniri, Medalia numită „Miraculoasă” a început să își arate puterea. Miracolele săvârșire prin mijlocirea Fecioarei Neprihănite, Doamna „Medaliei Miraculoase” au fost atât de numeroase, însă dintre toate, istoria îl amintește pe acela al lui Alfons Ratisbonne, ca fiind un fapt cu totul minunat și eclatant.

Alfons Ratisbonne s-a născut la Strasbourg în 1814, într-o familie de bancheri evrei foarte înstăriți. Pentru că a rămas destul de devreme orfan de ambii părinți, a fost încredințat îngrijirii unui unchi din partea tatălui. După ce a studiat dreptul la Paris, s-a dedicat afacerilor conduse de către unchiul său.

Alfons iubea distracțiile și, mulțumită atitudinii înțeleghătoare a unchiului, se bucura de ele din plin. Era evreu doar cu numele și prin obârșie: în realitate, Ratisbonne era un raționalist ce lua în derădere orice fel de convingere religioasă. Detesta cu ardoare credința catolică; convertirea fratelui său Teodor la religia catolică și vocația acestuia la preoție l-au înfuriat până într-acolo încât l-a renegat pe acesta ca frate.

La vârsta de 25 de ani, s-a logodit cu Flora, o nepoată de-a sa; însă căsătoria nu a putut să aibă loc pentru că fata nu împlinise încă 16 ani. În așteptarea maturizării acesteia, Alfons s-a decis să întreprindă o călătorie în Orient. După ce s-a imbarcat la Marsilia, în primele luni ale lui decembrie 1841, a ajuns în portul din Civitavecchia, în timp ce se trăgea tunul în cinstea unei sărbători a Fecioarei Maria. El a fost atât de deranjat încât nu a vrut să coboare de pe vapor pentru a nu-și pune piciorul pe odiosul pământ al papilor.

A debarcat în ziua următoare la Napoli, în care a petrecut o lună întreagă. Le-a scris de acolo tuturor prietenilor săi, revărsându-și în scrisori ura și disprețul față de religia catolică, față de Papa, de preoți și de mănăstiri. Aversiunea lui împotriva Papilor era atât de virulentă, încât orice invitație ce i se aducea de a vizita Roma, chiar și pentru a-i vedea părțile antice, îl făceau să-și iasă din minți.

Conform planurilor sale, Ratisbonne intenționa să ajungă la Malta, iar plecarea era fixată pe 10 ianuarie 1842; însă în acea zi, corabia nu a putut să își ridice

ancora, datorită unor împrejurări de forță majoră. S-a gândit atunci să meargă la Palermo și s-a dus la birouri pentru a-și lua bilet. A greșit însă drumul, și s-a regăsit la Poștă.

Mai apoi nici el însuși nu reușea să-și explice cum anume, după ce a intrat, și-a cumpărat chiar un bilet spre Roma!

A ajuns la Roma pentru Bobotează, iar după două zile, s-a întâlnit pe stradă din întâmplare cu un vechi coleg de școală: Gustav de Bussieres, protestant convins care, zadarnic, de mai multe ori, încercase să-l atragă înspre credințele sale religioase.

În timpul unora dintre multiplele invitații la casa acestuia, l-a cunoscut pe fratele lui, baronul Teodor de Bussieres, convertit la catolicism și devenit un catolic exemplar. Acestuia, i-a făcut promisiunea că, înainte de a părăsi Roma, ar fi mers să-l viziteze acasă, chiar și pentru a avea informații și sfaturi pentru călătoria sa în Orient, drum pe care Teodor îl parcursese deja. Părându-i imediat rău de promisiunea făcută, fiind totuși un om bine educat, Alfons nu a vrut să-și încalce cuvântul dat și s-a dus la familia de Bussieres pe 15 ianuarie, cu intenția de a părăsi Roma în 17. Pe drum, nutrea speranța de-a nu-l găsi acasă pe baronul Teodor și de a putea scăpa lăsând un bilet.

Lucrurile, însă, nu au mers tocmai așa.

Teodor era acasă și l-a primit de îndată, împreună cu soția sa. La început superficială, conversația a devenit mai pe urmă destul de aprinsă, întrucât Ratisbonne a început să-și expună cu vehemență impresiile sale despre Roma. Firește, erau impresiile unui raționalist. Discuțiile au alunecat mai apoi pe tărâm religios, iar tonul s-a aprins mai tare, atât de-o parte, cât și de cealaltă. La un moment dat, Teodor i-a arătat lui Ratisbonne o medalie a Fecioarei Neprihănite. Alfons a făcut un surâs de compătimire, intenționând, din impuls, să refuze acest dar pe care, până la urmă, l-a acceptat, lăsând de-a dreptul ca medalie să îi fie atârnată la gât, fără a lipsi să exclame sarcastic: „Iată-mă, spuse râzând, iată-mă catolic, apostolic și în plus și roman!”

Mulțumit de rezultatul obținut, Baronul de Bussieres i-a recomandat și rugăciunea Memorare a sf. Bernard – „Adu-ți aminte, o, preablândă Fecioară Marie...”. După prima reacție violentă și iritată în fața insistenței lui Teodor, fără a mai pierde vremea, Ratis-

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

bonne sfârși prin a accepta. A primit textul rugăciunii cu angajamentul de a-l copia, pentru a-i restitui lui Teodor copia, pentru a-și păstra originalul, iar mai apoi s-au despărțit.

Alfons a petrecut seara la teatru, fără să se mai gândească nici la medalie, și nici la înscrisul primit. Odată ajuns acasă, a găsit un bilet din partea lui De Bussieres, care venise să-i întoarcă vizita și îl ruga să treacă neapărat o dată pe la el înainte de a pleca. Evreul a transcris în mod mecanic rugăciunea, fără să fie atent la ceea ce scria.

Data de 16 ianuarie era cea din urmă zi a șederii sale la Roma, și și-a ocupat-o cu pregătirile pentru plecare. Spre orele 11, a mers acasă la baronul Teodor, pentru a-i restitui, așa cum căzuseră de acord, rugăciunea Adu-ți aminte și să-i facă vizita de rămas-bun. Tare ciudat...! În acea dimineață, orice-ar fi făcut, îi reveneau cu insistență în minte cuvintele acelei rugăciuni și, din când în când, își dădea seama că le repeta în mod mecanic. Între timp a ajuns la amicul său, care a reușit să-l convingă să-și mai prelungească șederea la Roma cu încă câteva zile.

Teodor și Alfons și-au dat întâlnire a doua zi pentru o plimbare. Conversația a adus la lumină că Ratisbonne era tot neschimbat, dușman înrăit al religiei catolice, ale cărei dogme și cult le derâdea.

În noaptea dintre 19 și 20 ianuarie, Alfons nu a dormit mai deloc. Din când în când se trezea brusc și vedea înaintea-i o cruce neagră fără Cristos. În dimineața următoare, în piața Spania l-a întâlnit pe baronul De Buzieres, care l-a invitat la o plimbare cu caleașca. Era o zi splendidă, iar evreul a acceptat.

După ce l-a invitat să suie, baronul Teodor l-a rugat să îl aștepte în caleașcă în fața bisericii Sf. Andrei delle Fratte; în așteptarea revenirii prietenului, Alfons a coborât, a intrat și a început să privească biserica în care nu era nimeni. Dintr-odată, însă, parcă totul a dispărut din fața lui. Reușea doar să vadă o mare lumină la altarul capelei Sf. Mihail. Fără să poată să-și explice cum și de ce, s-a regăsit în fața acelui altar, iar în mijlocul luminii, încă mai strălucitoare decât aceasta, a văzut-o pe Sfânta Fecioară în poziția în care este reprezentată pe Medalia Miraculoasă pe care o purta la gât. O putere nevăzută l-a atras către acel altar.

Iată modul în care însuși Ratisbonne a povestit apariția: „În timp ce mă plimbam prin biserică, m-am simțit încolțit dintr-o dată de o oarecare tulburare și am văzut ceva precum un vâl 'naintea mea; se făcea că biserica devenise dintr-odată întunecată, cu excepția unei capele, ca și cum lumina întregii biserici s-ar fi concentrat în acea capelă.

Am ridicat ochii spre capela ce strălucea de atâta belșug de lumină și am văzut pe altar, în picioare, vie, măreață, minunată, maiestuoasă, milostivă, pe

Preasfânta Fecioară Maria, asemănătoare în gestul și în alcătuirea Ei cu imaginea care se vede pe Medalia Miraculoasă a Neprihănitei. Mi-a făcut semn cu mâna să ingenunchez. O putere căreia n-aș fi reușit să-i rezist m-a împins către Ea, care îmi părea că-mi zice: «De acum gata!». Ea n-a spus-o, dar eu am înțeles.

Văzând așa ceva, am căzut în genunchi în locul în care mă găseam; am încercat, așadar, de mai multe ori, să-mi ridic ochii către Preasfânta Fecioară, însă maiestuoșitatea și splendoarea ei mă făceau să-i cobor înapoi. Totuși, acestea, nu împiedicau în mine evidența apariției. I-am privit mâinile și am văzut în ele expresia iertării și a milei. Chiar dacă Ea nu mi-a adresat niciun cuvânt, în prezența Sfintei Fecioare, am înțeles groznicia stării în care mă găseam, strâmbătatea păcatului, frumusețea religiei catolice. Într-un cuvânt, am înțeles totul!”

Când De Bussiere a intrat în biserică, nu l-a văzut de îndată pe prietenul său; l-a zărit doar mai apoi, ingenuncheat în fața capelei sf. Mihail. S-a apropiat pentru a-l scutura. Doar la cea de-a treia încercare, Alfons și-a dat seama de prezența lui. În sfârșit s-a întors către acesta și, cu chipul scăldat în lacrimi și cu mâinile împreunate, s-a lăsat ajutat pentru a se ridica și a ieși din biserică.

Teodor l-a împresurat cu întrebări, dar emoția puternică ce încă îl mai domina nu îi dădea voie să răspundă. Alfons a scos Medalia Miraculoasă pe care De Bussieres i-o dăduse, a acoperit-o cu sărutări și cu lacrimi exclamând: „A fost Ea, a fost chiar Ea!”

S-au urcat din nou în caleașcă, iar Alfons a cerut să fie dus la un preot să se spovedească. Mai apoi, în fața preotului iezuit pr. De Villefort care îl încuraja să vorbească, Alfons a strâns în mână medalia, a sărutat-o și i-a arătat-o preotului: „Am văzut-o! Am văzut-o!” a exclamat, izbucnind din nou în lacrimi. Preacurata l-a luminat, și l-a transformat pe de-a-ntregul. În 31 ianuarie 1842, Ratisbonne a primit Botezul, Mirul și prima Împărtășanie din mâinile Card. Patrizi, vicarul Papei Grigore al XVI-lea, luându-și numele de Alfons-Maria. La ordinul Papei, a fost instituit un proces canonic, ce s-a încheiat în luna iunie a aceluiași an, cu recunoașterea marelui miracol.

În luna martie, Alfons Ratisbonne l-a întâlnit la Paris pe fratele său Teodor, care era iezuit. A devenit preot, și a fondat în Palestina un Institut religios pentru convertirea la catolicism a evreilor și a musulmanilor. A murit în Palestina pe 6 mai 1884 și a fost înmormântat în cimitirul Sf. Ioan de pe Munte, unde s-a născut Înainte-mergătorul lui Cristos. Din dorința sa, pe mormânt a fost așezată o statuie a Fecioarei Neprihănite.

Apărându-i lui Alfons Ratisbonne, Preasfânta Fecioară a săvârșit pentru el minunea convertirii: din ateu a devenit catolic. Prin urmare, credincioșii au nu-

(continuare în pag. 14)

Andrei ALEXA

Viața de credință

Ce folos, frații mei, să zică cineva că are credință, dar nu fapte? Oare poate credința să-l mântuiască?

Atunci când dorim să mergem mai departe și să mărturisim viața de credință, trebuie să arătăm acest lucru prin fapte și nu doar prin vorbe. Pentru că, într-un final, ceea ce va rămâne întipărit în mintea oamenilor, vor fi faptele noastre și nu toate vorbele pe care le-am spus.

Principalul nostru țel, în calitate de creștini, este de a moșteni Împărăția lui Dumnezeu, iar pentru a face acest lucru, trebuie să ne dorim. De obicei, omul când își dorește ceva și arată acest lucru.

O anumită scenă din Evanghelia Sfântului Luca ne pune într-o asemenea situație. „Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Luca 18:18). Acest pasaj ne descrie întâlnirea unui tânăr bogat cu Mântuitorul Isus Cristos și trebuie să recunosc că este unul dintre preferatele mele. În primul rând, pentru că apare o întrebare care ne frământă pe toți „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” și, în al doilea rând, pentru că în situația tânărului ne putem regăsi cu toții.

Ce îi răspunde Isus acestuia? Isus îi spune că trebuie să țină cele zece porunci, iar tânărul îi răspunde și putem să admirăm acest răspuns al tânărului, că el ține deja toate acestea. Câți dintre noi am putea astăzi să ne aflăm în fața lui Dumnezeu și să spunem asta? Însă Isus îi cere puțin mai mult, să-și împartă averea cu săracii, iar tânărul -trebuie să fim foarte atenți la acest detaliu- a plecat întristat. S-a supărat. Ce l-a determinat să plece supărat? Bunurile materiale. Avea avere multă și foarte probabil, fiind tânăr, credea că această avere,

aceste bunuri, îi pot oferi în continuare un trai mai mult decât decent și fericit. Și noi, de foarte multe ori, se întâmplă să plecăm supărați de la rugăciune, de la întâlnirea

cu Dumnezeu, din cauza bunurilor materiale, din cauza celor care ne trag de acest pământ și nu din cauza lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este El motivul pentru care noi plecăm necăjiți. Isus dorea ca, după ce și-ar fi împărțit averea cu săracii, să-L urmeze, să-i devină ucenic. Dacă aprofundăm puțin ceea ce Mântuitorul a vrut să transmită, vom vedea că Acesta dorea ca tânărul să nu-și pună nădejdea în ceva efemer - în avere, în bunuri materiale, ci dorea să se încreadă în Dumnezeu. Și noi suntem invitați, exact în același mod, să devenim ucenicii Lui, dar și noi, întocmai precum tânărul din această Evanghelie, ezităm. Trebuie să înțelegem că viața creștinească necesită tocmai această implicare, prin care ne facem ucenici. Ne facem părtași misiunii Sale.

Avem toate instrumentele să dobândim viața veșnică, Împărăția Cerurilor, dar totuși ce ne oprește? Suntem și noi în situația tânărului bogat să fim atât de ancorați de bunurile materiale? Trebuie să înțelegem că Fericirea Veșnică începe aici de pe pământ. Făcându-ne părtași misiunii Sale, ducând o viață creștinească, vom dobândi această fericire.

ABONAMENTE

Îi informăm pe cititorii noștri că pentru a intra în posesia abonamentului la revista **Vestitorul** este necesar ca acesta să fie achitat pe tot anul sau pe cel puțin șase luni. Abonamentul trebuie să fie plătit până cel târziu la data de **30 ianuarie 2022**. Costul unui exemplar va fi de **1,5 lei**, cost care, pentru abonați, va rămâne același pe tot timpul anului, indiferent de eventualele modificări de preț. Vă reamintim că modalitatea cea mai sigură de a intra în posesia revistei noastre este abonamentul.

(urmăre din pag. 13)

Comoara cea de mare...

mit-o pe Maica Domnului care a apărut în biserica Sf. Andrei delle Fratte „Fecioara Miracolului”. În realitate, ar fi fost probabil mai bine de a aminti această apariție mariană invocând-o pe Preacurata ca „Fecioara convertirii”. Cu adevărat, Ea a și-a împlinit cu Alfons misiunea de mamă, dându-i harul credinței în Fiul ei Isus, îndeplinind astfel promisiunile legate de această medalie.

Din îndepărtatul 20 ianuarie 1842, este imposibil

de numărat câți credincioși s-au închinat și s-au rugat în fața Fecioarei Miracolului în sanctuarul „Sf. Andrei delle Fratte” de la Roma. Ar fi o listă de credincioși simpli, personalități cunoscute ori anonime, servitori ai lui Dumnezeu, fericiti sau sfinți. Nu se poate spune în cuvinte importanța pe care a căpătat-o acest sanctuar, despre care Papei Benedict al XV-lea îi plăcea să spună că era un „ Lourdes roman”, unica biserică din toată Roma ce se poate bucura de privilegiul unei apariții autentice a Preacuratei

Doamna Otilia Bălaș a trecut la Domnul

Dragă prietenă,
îmi permit să mă adresez așa pentru că, la rândul tău, m-ai considerat un prieten și îți mulțumesc.

Sâmbătă, 22 ianuarie a.c., ai *"ales pe Fecioara Mama lui Dumnezeu"*, după 92 de ani de viață extraordinară. O viață plină de speranțe și vise, de bucurii și de lacrimi.

Zâmbetul tău și vitalitatea au fost dovada vie că tinerețea nu este doar o simplă dată de la Evidența Populației, ci depinde de inimă și de cum se înfruntă viața.

În acești peste nouăzeci de ani ne-ai învățat multe lucruri: cu tine am învățat adevărata semnificație a cuvântului iubire, a respectului și a prieteniei. Cu tine am învățat să cinstim pe martirii noștri, să iubim Biserica Greco-Catolică, să o cinstim pe Maria, Mama Domnului și să ne manifestăm credința tare și răspicat. Ai fost mereu pentru noi toți un exemplu și sunt sigur că mai aveam multe de învățat de la tine.

Doamne, "Cel ce ești Stăpânul sufletelor și al trupurilor, în a Cărui mână este suflarea noastră, mângâierea celor întristați, odihnește în latura dreptilor pe sora noastră Otilia mutată de la noi".

Dumnezeu să te ierte și să te odihnească în pace, dragă prietenă!

pr. Olimpiu TODOREAN

Cu tristețe în suflet, vă anunțăm că în seara zilei de sâmbătă 22 ianuarie 2022, Doamna Otilia Bălaș a trecut la Domnul. Doamna Otilia a fost o neobosită lucrătoare în via Domnului, activând în Eparhia de Oradea și în întreaga Biserică Catolică din România, ani de-a rândul, cu o dragoste și dăruire extraordinară, fiind președinta Reuniunii Mariane din Eparhia de Oradea pentru mult timp.

Eparhia de Oradea, împreună cu păstorul său Preasfinția Sa Virgil Bercea, preoții, persoanele consacrate, membrii Reuniunii Mariane, precum și toți credincioșii care au cunoscut-o, se roagă pentru sufletul adormitei serve a lui Dumnezeu, Otilia.

Mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru marele dar al prezenței Doamnei Otilia printre noi, Îl rugăm să-i facă parte cu dreptii și să o primească în Împărăția Sa.

Veșnica ei pomenire!

Câteva date biografice ale doamnei profesoare Otilia Bălaș:

1930 – La 16 iunie s-a născut la Satu Mare în casa bunicilor dinspre tată. Tatăl său, Soran Augustin, era preot greco-catolic în comuna Moșeni din Țara Oașului. Mama sa, Virginia, a fost casnică. A avut un frate, Soran Viorel, profesor universitar.

Tatăl său a fost preot și în comunele Benesat din apropierea orașului Baia Mare, apoi la Certeze-Oaș până la cedarea Ardealului de Nord (1940).

A crescut în preajma bisericii, în șoapte și cântec de rugăciune, în lumina „Mănăstirii Bixad”, unde era la toate pelerinajele; tatăl său era chemat pentru mărturisiri, călugării neputând face față miilor de pelerini.

1940 – A intrat în Dieceza de Lugoj, tatăl său fiind numit preot în comuna Liebling din județul Timiș – Torontal.

Școala primară a urmat-o în comunele Certeze și Liebling.

1942 – A început liceul – clasa I, astăzi clasa a V-a – la „Liceul Român Unit de Fete” din Beiuș, internă la „Internatul Pavelian”, condus de Surorile Oblate Asumpționiste. Ultimele două clase le-a urmat la liceu de stat, Biserica Greco-Catolică fiind desființată în 1948 și odată cu ea toate instituțiile care îi aparțineau.

Liceul din Beiuș era organizat de Episcopii greco-catolici după modelul marilor școli catolice ale Apusului, cu profesoare și profesori de elită, de mare credință. În 1948 nici un cadru didactic nu și-a părăsit credința.

1946 – A devenit membră a Reuniunii Mariane „Imaculata Concepție”, prin binecuvântarea Înalt Preasfinției Sale Valeriu Traian Frențiu (era în clasa a IV-a, astăzi clasa a VIII-a).

1950 – A devenit studentă la „Facultatea de Filologie”, secția „Limba și Literatura română” a Universității din Cluj, pe care a terminat-o în 1954.

1954 – S-a căsătorit cu Eugen Bălaș, medic la Marghita, fiu de preot greco-catolic, absolvent al Liceului „Sfântul Vasile” din Blaj. A intrat în învățământ, profesoară la Liceul din Marghita.

1956 – S-a stabilit la Oradea, unde a fost profesoară la Liceul „Mihai Eminescu”, „Liceul Teoretic Nr. 5”, „Liceul Teoretic Nr. 2”, „Liceul Pedagogic „Iosif Vulcan”, de unde s-a pensionat, și la „Liceul Greco Catolic” înființat după 1989.

Biroul de Presă

Ioan Alin CREȚU

Ce este dincolo de iluzia cunoașterii?

Ne putem pune întrebarea dacă avem mai mare nevoie de a face ceea ce știm deja sau de a învăța și mai mult?

În prezent, când știrile sunt în cantități excedentare și noutățile, în consecință, sunt extrem de multe. Volumul informațiilor cumulat de la structurarea societății și până în prezent este oferit oamenilor acum, la fiecare două zile. La acestea se alătură ceea ce se învață în școală, ceea ce se află de la părinți, din diferitele cărți, de la persoanele informate, putând afirma în acest context că deja cunoaștem ceea ce este fundamental. În proporție covârșitoare, ceea ce este important pentru viață se structurează până în jurul vârstei de patru ani. Asta înseamnă că până pe la douăzeci și unu de ani oamenii, știu ceea ce este semnificativ pentru existența lor. Cunoștințele neutilizate, rămân totuși în minte. De aceea este nepotrivită supraasimilarea

informațională doar pentru a acumula ceva nou. Sunt și necesități permanente ca de exemplu a face ceea ce știm, problemele elementare, ca de exemplu să urmăm proverbul „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”, să ne conformăm promisiunilor pe care le facem, să ne bucurăm de propria noastră calitate umană, care poate face din noi persoane de referință pentru cei ceilalți.

Căderea în iluzia cunoașterii, face ca până să ne amintim că am studiat ceva de curând, interesele să ne fie re canalizate pe alte lucruri și mai interesante. Preocupările la rândul lor vor fi captate de evenimente și mai interesante, acest carusel informațional având o energie proprie, și fiind de neoprit.

Foarte important nu este să cunoaștem cât mai multe pentru a evolua, ci a ne apleca asupra lucrurilor pe care le știm, în vederea punerii în practică a lor, pentru a putea profita de ele.

Comunicat de presă al Secretariatului General al Sinodului Episcopilor – 17 ianuarie 2022

Cu ocazia Săptămânii de rugăciune pentru Unitatea Creștinilor din 2022, cardinalul Mario Grech și cardinalul Kurt Koch îi invită pe toți creștinii să se roage pentru unitate și să continue să meargă împreună.

Într-o scrisoare comună trimisă la 28 octombrie 2021 tuturor episcopilor responsabili de ecumenism, cardinalul Koch, Președintele Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor și Cardinalul Grech, Secretarul general al Sinodului Episcopilor, au oferit sugestii menite să readucă în prim plan dimensiunea ecumenică a procesului sinodal în cadrul Bisericilor locale. „De fapt, atât sinodalitatea, cât și ecumenismul reprezintă moduri de mers împreună”, au scris cei doi cardinali.

Săptămâna de rugăciune pentru Unitatea Creștinilor 2022 pe tema „În Răsărit I-am văzut steaua și am venit să Î ne închinăm” (Matei 2:2), pregătită de Consiliul Bisericilor din Orientul Mijlociu, ne oferă un prilej propice de a ne ruga împreună cu toți creștinii pentru ca Sinodul să se poată desfășura într-un spirit ecumenic.

Reflectând asupra temei, cei doi cardinali afirmă: „La fel ca și magii, și creștinii umblă împreună (synodos) ghidați de aceeași lumină cerească și întâlnesc același întuneric al lumii. Și ei sunt chemați să i se închine împreună lui Isus și să îl adore și să-și deschidă comorile înaintea Lui. Conștienți de nevoia noastră de a fi însoțiți de frații și surorile noastre în Cristos și de multele lor daruri, îi invităm să umble cu noi în acești doi ani și ne rugăm împreună din toată inima ca Cristos să ne aducă mai aproape de El și, în felul acesta, să ne apropie unii de alții”.

Secretariatul General al Sinodului Episcopilor și Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor sunt așadar bucuroși să propună această rugăciune inspirată din tema Săptămânii de rugăciune, rugăciune care s-ar putea adăuga la celelalte intenții propuse: *Tată ceresc, / La fel ca și Magii care au călătorit la Betleem ghidați de stea, / tot așa, cu lumina Ta cerească, / îndrumă Biserica Catolică să meargă împreună cu toți creștinii în această perioadă sinodală. / La fel cum Magii erau uniți în închinarea și adorarea lui Cristos, / apropie-ne și pe noi de Fiul tău și astfel apropie-ne unii de alții, / pentru a ne face din noi un semn al unității pe care o dorești pentru Biserica ta și pentru întreaga creație. Că tu ești sfințirea noastră și Ție mărire îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Spirit, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

La Sinodul pentru Sinodalitate inaugurat în mod solemn de Sfântul Părinte Papa Francisc în luna octombrie 2021, pot participa toții creștinii (atât catolici cât și cei aparținând altor confesiuni creștine), exprimându-și propria părere cu privire la problemele abordate în cadrul acestui Sinod, prin intermediul unui Chestionar pe care îl puteți găsi pe www.egco.ro.

Părerea fiecăruia contează, de aceea vă invităm să completați acest Chestionar și să ni-l trimiteți completat la adresa: sinod.sinodalitate.egco@gmail.com

Traducere și adaptare:
Răzvan Iacob VASILE
Referent eparhial pentru Sinod

Vizita părintelui vicar cu preoții în Parohia Nufărul - Oradea

În prima duminică a noului an, Pr. Antoniu Chifor, vicarul eparhial cu preoții, a vizitat parohia greco-catolică din Cartierul Nufărul – Oradea. La altar au mai celebrat Pr. Marius Obreja, parohul comunității, Pr. Marius Pop, Pr. Mihai Fechetă, Pr. Iosif Fechetă și diaconul Ioan Papiț.

În cuvântul de învățătură, părintele vicar a vorbit despre cuvintele Profetului Isaia: Glasul celui ce strigă în pustie. Pregătiți calea Domnului, și locul pe care îl ocupă deșertul în spațiul biblic, dar implicit și deșertul pe care-l trăim în viața noastră. „Deșertul” e un loc gol, înfricoșător, adesea fascinant, locul în care te poți pierde foarte ușor. Este locul fără vreo urmă trasată, fără reper, locul rătăcirii. Poporul Israel a rătăcit 40 de ani, trăind toate îndoielile posibile. În deșert s-a revoltat, dar tot aici și-a recunoscut condiția de sărac, de păcătos. Deșertul este un spațiu de așteptare. Așteptarea unei întâlniri. Este un loc important pentru că acolo Dumnezeu se arată pe sine însuși. Deșertul este locul unde totul poate deveni posibil, un spațiu care te invită la ceva nou.

Și în acest deșert, dintr-o dată o voce se ridică. O voce... și deșertul prinde viață; nu mai este deșert. O voce strigă și ne cheamă: Ieși din rătăcire și din teamă, ieși din noaptea și din umbra în care te afli. O nouă cale se deschide, și nu orice cale, cea a Domnului. Vocea lui Ioan Botezătorul răsună încă în deșerturile

actuale ale omenirii: boala, singurătatea, pierderea cui-va drag, neînțelegerile între soți, între părinți și copii, neînțelegerile la locul de muncă și neîmplinirile personale și profesionale, nemulțumirile legate de societatea românească care-i împing pe mulți români să o apuce pe calea exilului/deșertului/dezrădăcinării”.

În final, părintele vicar a transmis comunității salutul, binecuvântarea și urările pentru noul an ale Preasfințitului Virgil Bercea.

Biroul de Presă

Nașterea Domnului în ochii copiilor

În urma unui rodnic proiect de parteneriat încheiat între Parohia Greco-Catolică Nașterea Maicii Domnului din Iaz, Muzeul de Artă Populară Ligia Alexandra Bodea din localitate și Protopopiatul Greco-Catolic Șimleu Silvaniei, fiecare sâmbătă din Postul Crăciunului a devenit pentru copiii implicați în aceste activități ocazie pentru aprofundarea în culori a scenei Nașterii Pruncului Isus în ieslea din Betleem. Astfel, sub coordonarea doamnei profesoare Ligia Pop, 12 copii au pictat fiecare o icoană pe sticlă. Activitatea s-a desfășurat la Muzeu, fiind o ocazie de descoperire a tradițiilor pe care bunicii noștri le respectau cu sfințenie la acest Praznic minunat, durata proiectului fiind de 6 săptămâni câte 3 ore în fiecare sâmbătă. Icoanele au fost pictate pe sticlă folosind foiță de aur. Copiii s-au dovedit deosebit de talentați încât au ajuns să realizeze mici și veritabile opere de artă care au fost înrămate pentru a le putea păstra fiecare ca amintire scumpă a primului Crăciun pictat.

A doua zi de Crăciun a fost o sărbătoare specială, deoarece la sfârșitul Sfintei Liturghii a avut loc o ceremonie de sfințire a icoanelor pictate de copii, iar aceștia din urmă au fost premiați în biserică în prezența părintelui protopop, Nicolae Bodea, de către doamna profesoară Ligia Pop împreună cu părintele paroh, Vasile Pop, inițiatorul și coordonatorul acestui proiect la nivelul parohiei. Toate icoanele au fost expuse pe o

expoziție în biserică, iar în momentul premierii fiecare copil a primit o diplomă de merit și icoana pe care a realizat-o. Ceremonia de premiere a fost una emoționantă întrucât s-a desfășurat în prezența părinților și a bunicilor, dar și a credincioșilor din parohie.

În cuvântul de învățătură, părintele protopop a subliniat importanța trăirii adecvate a sărbătorii Crăciunului într-o atmosferă care să îmbine solemnitatea cu simplitatea amintindu-ne astfel de ieslea în care copilul Isus s-a născut pe paie reci, încălzit numai de căldura animalelor și de iubirea părinților care îl așteptau cu mare drag.

Părintele paroh i-a felicitat pe copiii implicați în proiect pentru perseverența și răbdarea de care au dat dovadă, dar și pentru atenția și strădania dovedite în urmarea minuțioasă a tehnicii de lucru, înaintând pas cu pas spre desăvârșirea unei icoane extraordinar de frumoase. I-a îndemnat, de asemenea, să găsească cu dragoste acestor icoane un loc special în sufletul și în camera lor și să continue să se implice în acest proiect care va merge mai departe.

Mulțumim tuturor celor care s-au implicat cu dăruire și respect în derularea activităților și Îl rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvânteze însutit eforturile și munca depusă!

Pr. Vasile POP

Un gând de adio pentru medicul și prietenul Liviu Gârbea

Într-o vreme absurdă, în care tragediile se țin lanț, iată că o veste m-a lovit ca un trăsnet: prietenul și consăteanul meu, doctorul Liviu Gârbea, a părăsit brusc această lume. În aceste momente pandemice când moartea a devenit o banalitate statistică, una care ne anesteziază orice urmă de empatie și compasiune, vestea despărțirii de omul și doctorul Liviu Gârbea mă aruncă într-o tristețe răvășitoare. Căci rar mi-a fost dat să întâlnesc un om cu o asemenea seninătate pe chip, cu o atitudine atât de implicată, unul care manifesta în orice împrejurare o onestitate rarisimă, o bonomie contagioasă care reflecta comportamentul său sensibil și generos. Nu aș fi crezut niciodată că un om de o asemenea vitalitate și exuberanță, de o asemenea pasiune și ardoare cu care trăia fiecare moment poate fi atins de ceva. Credeam că pînă și moartea se va sfîi în prezența resurselor afective și a poftei sale de viață.

Personalitate atipică în peisajul sălăjean, cu nescapate rezerve de trăire spirituală și propensiune culturală, dar și cu acide reacții ironice, medicul Liviu Gârbea a trăit la intensitate maximă atît împlinirile, cît și deziluziile lumii noastre. Căci indiferența și detașarea nu intrau în fișa atitudinii sale umane. Prietenul și consăteanul meu se mișca tenace între deznădejdea concretă a suferinței umane și speranța potențată de valențele credinței. El a încercat, în maniera sa vulcanică – cu o voință care, în alte condiții, ar fi putut mișca munții – nu doar să însănătoșească lumea din jurul său, ci și să o schimbe, să o reconecteze la vechile valori spirituale care au călăuzit-o în momentele de cumpănă ale istoriei. Rigorii profesionale i-a adăugat deschiderea culturală, respectul pentru tot ceea ce a produs mai înalt spiritul uman. Răzvrătit și pios deopotrivă, ferm în opinii, dar și dispus la dialog, el anima totul în jurul lui, generînd dispute amicale încărcate de patetism, cascade de umor, convivialitate. Socratic și persuasiv, cu un patos verbal electrizant, Liviu Gârbea s-a lăsat acaparat atît de tentația politicului, cît și de cea a sihăstriei rustice, la care se întorcea cuprins de grele melancolii.

Vocația sa de „minoritar absolut” – după cum singur recunoștea – era dată de diferența ideatică și de nonconformismul care i-a călăuzit viața, de viziunea sa existențială ancestrală, de crezul său de nezdrușcinat în valorile perene, de constanța credinței în Dumnezeu. Lui îi datorez, în mare măsură, revenirea mea, cu umbra serafică a cuvintelor, în spațiul în care m-am născut. Rar mi-a fost dat să cunosc pe cineva mai atașat de locurile natale, de oamenii din jurul său, de întâmplările care i-au marcat destinul. După cum prietenia și afecțiunea sa mă onorau și mă obligau într-un mod căruia nu prea am știut niciodată cum să-i răspund. Acum, cînd e prea tîrziu, pot doar să-i port în suflet o mare și de neșters recunoștință, să-l așez în raza unui gând luminos.

Ultima dată ne-am întâlnit la Zalău, în toamna anului trecut, după care au urmat, ca întotdeauna, îndelungi discuții la telefon, în care judecam lumea și pe noi înșine. Rememorăm vremuri și oameni care ne-au marcat copilăria și școala, un timp imemorial pe care încercam să nu îl lăsăm pradă uitării. Nu o dată ne-am propus să străbatem cîndva, de la un capăt la altul, ulițele satului Fizeș, pentru a ne revedea rădăcinile, pentru a ne impregna de propriul nostru trecut. Acum, rămîne să le străbat singur, cîndva, și în amintirea lui. După cum mă ținea la curent cu ceea ce se întîmpla în satul nostru, cu speranța reiterată că ne vom revedea. Din păcate, nu ne mai putem revedea decît într-o altă lume. Acolo unde pot să îl însoțesc doar cu o lacrimă. Adio, prieten bun și drag!

Ioan F. POP

Serbarea de Crăciun în Parohia Sititelec

În data de 25 decembrie 2021, ca în fiecare an, în biserica noastră am sărbătorit cum se cuvine Sfânta Sărbătoare a Crăciunului. S-a celebrat Sfânta Liturghie de către preoții parohi pr. Torjoc Romulus și pr. Torjoc Bogdan, unde s-a citit scrisoarea pastorală a PS Virgil Bercea. Împreună cu doamna preoteasă Torjoc Eugenia, copii s-au pregătit temeinic pentru a recita poezii și a ne colinda. Datina Viflaimului este o veche tradiție, care în acest an a fost dusă mai departe de către 12 tineri. Aceștia au ajuns și în biserica noastră, unde au realizat o piesă de teatru popular, cu costume și cântări religioase. Astfel, ei sărbătorește nașterea lui Isus Cristos, interpretând călătoria Magilor

după Stea și chemarea lor de către Irod.

În continuarea programului, am avut onoarea de a fi colindați de o familie minunată, familia Oprea, care a făcut ca Spiritul Crăciunului să trăiască în fiecare dintre noi.

Nici Moș Crăciun nu a uitat de micii copilași, aducându-le în dar multe cadouri pentru fiecare.

Lumina Nașterii Lui Isus se întinde de la o casa la alta, de la o inimă la alta, iar căldura și bucuria Crăciunului ne aduce pe toți mai aproape!

Crăciun Fericit și un An Nou plin de binecuvântări!

Andrada JURCĂ

Apariție editorială:

„Illustrissimi. Scrisorile patriarhului”, de Albino Luciani (Ed. Serafica 2021)

În ianuarie 1976, Albino Luciani (1912-1978) – pe atunci Patriarh de Venetia, ales, doi ani mai târziu, pe Scaunul lui Petru – reunea într-un volum cele patruzeci de articole pe care le publicase lună de lună, între 1971 și 1974, în revista italiană a fraților franciscani „Messaggero Sf. Anton”. Textele erau de fapt scrisori imaginare pe care Patriarhul le adresase unor „personaje ilustre” din toate timpurile și din toate colțurile lumii.

„Am primit critici. «Este episcop, e cardinal – s-a spus –; s-a apucat să scrie scrisori în toate părțile: lui M. Twain, Péguy, Casella, Penelopa, Dickens, Marlowe, Goldoni și cine mai știe cui. Și nici măcar un rând lui Isus Cristos!» – i se plânge Luciani lui Isus, cu o ușoară ironie, în scrisoarea pe care i-a adresat-o în mai 1974. Desigur, pare firesc ca un patriarh să li se adreseze sfinților – precum Luca, Bernard, Tereza a Pruncului Isus ș.a. –, și surprinzător să-i scrie lui Pinocchio, Goethe, Chesterton, Marconi. „Illustrissimi”, așa cum și-a intitulat autorul epistolarul imaginar, a primit critici și după publicare, ba chiar după fiecare din cele patru ediții din primii trei ani de apariție. Dar numai critici pozitive. A devenit bestseller în diferite limbi în care a fost tradus – douăzeci, până la prezent –, mai ales după

ce Luciani a fost ales papă, în august 1978 (Ioan Paul I).

Ediția în limba română este tradusă de Cristina Grigore, jurnalist, și prefată de card. Pietro Parolin, Secretar de Stat în Vatican și președinte al Fundației vaticane Ioan Paul I, și apare la Editura Serafica, din Roman, chiar în anul în care autorul, Albino Luciani/Papa Ioan Paul I va fi beatificat (4 septembrie).

„Cele 40 de scrisori adunate în acest volum – explică Pr. Daniel Romila OFMConv., directorul Editurii Serafica – se adresează familiar și cu umor unor personalități din diferite epoci, sfinți ori personaje istorice și mitologice; fiecare mesaj ascunde realități dureroase mereu valabile, pe care Papa Luciani le tratează direct și onest, izbind cititorii în piept, ca un berbec zidurile unei cetăți. Ba, mai mult, Scrisorile patriarhului au trecut testul timpului și devin, pe zi ce trece, o radiografie a unui prezent continuu, o confesiune aproape profetică ce transformă ficțiunea într-un cotidian sfâșietor de real”.

„De mulți ani nu mi s-a mai întâmplat să țin în mâini o carte atât de atractivă, vie și utilă pentru mine și, cred, pentru fiecare dintre noi”, mărturisea Igino Giordani, prefăcătorul primei ediții din 1976. „Illustrissimi. Scrisorile patriarhului”, de Albino Luciani, Ed. Serafica 2021, își așteaptă cititorii în librăriile catolice. Mai ales că – da, asta s-ar putea să vă surprindă! – Patriarhul Luciani v-a scris și dumneavoastră!

Cristina GRIGORE

Ioan Paul I va fi beatificat de papa Francisc în bazilica San Pietro, la 4 septembrie 2022

La 13 octombrie 2021 a fost promulgat decretul de recunoaștere a vindecării miraculoase atribuită mijlocirii papei Luciani. Papa Ioan Paul I va fi beatificat la 4 septembrie 2022, în bazilica San Pietro.

Sursa foto: „Fundația vaticană Ioan Paul I”

Să construim împreună - Centru Pastoral în Stâna de Vale

După cum bine știți, Episcopia noastră dorește să construiască un Centru Pastoral în Stâna de Vale, de care cu toții vom putea beneficia în viitor. Pentru mai multe detalii acesăți linkul: <https://www.egco.ro/2020/12/17/lasati-copiii-sa-vina-la-mine-matei-1914/>

Pentru a realiza acest obiectiv, avem nevoie și de sprijinul dumneavoastră, puteți face acest demers prin completarea formularului 230, donând 2% din impozitul anual, contribuind astfel la realizarea acestui frumos proiect. Puteți descărca formularul aici: <https://drive.google.com/file/d/1x2jCI87-GlkNFPvjEETFgrR9xej5dQc1/view>

Cei care doresc să contribuie și altfel, la acest proiect care va fi o „oază” pentru formarea și educarea copiilor și tinerilor, și în același timp deschis tuturor celor care iubesc

natura, pot suține la edificarea acestei construcții donând în contul: **RO25RNCB0032046483240048**, deschis la Banca Comercială Română.

Vă mulțumim pentru că ne sunteți alături!

Biroul Pastoral

Redirecționează 3,5% din impozitul pe venit și hai să construim împreună o Grădiniță pentru comunitate!

Scopul campaniei din acest an este construcția unei grădinițe noi, grădinița Frențiu, în Cartierul Tineretului din Oradea!

ATENȚIE!

Formularul 230 poate fi completat doar de către persoanele fizice care au realizat în anul 2020 venituri din salarii și asimilate acestora precum și venituri din pensii. Persoanele fizice care realizează venituri în mod individual sau într-o formă de asociere pot completa **Declarația 200**.

Formularul 230 se poate completa *online* la următoarea adresă:
<https://www.caritaseparhial.ro/campania-trei-virgula-cinci-la-suta>

Colectă specială

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 15 noiembrie 2020, duminica „Samariteanul Milostiv”, a fost predat asociației. Se cuvine să facem o corectură. În numărul din luna decembrie al revistei, din motive obiective, nu am trecut **Parohia Nădar**, cu suma de **50 lei**, **Parohia Sărsig**, cu suma de **70 lei**, **Parohia Pișcolt** cu suma de **300 lei**, **Parohia Delani**, cu suma de **42 lei**, **Parohia Babața**, cu suma de **100 lei** și **Parohia Supur**, cu suma de **100 lei**. Au mai adus, în plus, **Parohia Porț**, suma de **120 lei** și **Parohia Marca**, suma de **42 lei**. Vă mulțumim pentru înțelegere.

Pr. Olimpiu TODOREAN

1,5 Lei

